

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
DIN
NE 1169/1

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân-phieu
xin gửi về:

La Directrice du
TUAN BAO DAN BA
76, VIÊLÉ - HANOI

BA THÁNG. . . 1\$30

SÁU THÁNG. . . 2\$50

MỘT NĂM. . . 5\$00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUÂN-BÁO XUẤT-BẢN NGAY THỨ SÁU — NĂM THỨ 2 — SỐ 84 — 6 DÉCEMBRE 1940

PHÁC QUA LỊCH SỬ

NỀN NỮ' HỌC XỨ' BẮC-KỲ

ĐIEU mà riêng bạn đàn bà chúng ta cảm ơn sự bảo-hộ của nước Pháp nhiều nhất ấy là nước Pháp đã sáng tác cho chúng ta một nền nữ học công khai. Bắt đầu từ đó, chúng ta mới có chỗ học thuận tiện và đàng hoàng không như cái hồi chữ nhỏ, chỉ học lỏm cha một ít, anh một ít, gọi là con gái nhà nho biết dăm ba chữ hơn con gái nhà tầm thường.

Ngày 6 tháng giêng tây năm 1908 là một ngày đáng ghi vào lịch sử riêng của bạn đàn bà chúng ta vì ngày ấy là ngày mở đầu cho nền nữ-học, ngày khai giảng cái trường nữ học thứ nhất của xứ Bắc-kỳ. Hà-nội, thủ phủ Đông Pháp, cổ nhiên là được cái danh dự có trường nữ học đầu tiên ấy và cái nhà số 36 phố hàng Trống, một trong những phố cổ của cái đô thành đầy vết tích lịch sử, đã được lựa trọn làm học xá! Khởi thủy số học trò con gái chỉ có 178 người — hẳn là từ trước trong các trường mở cho con trai hay trong các tư gia đón những ông đồ dạy quốc ngữ, cũng đã có nhiều người con gái được học chữ quốc ngữ

HỜI CAC BẠN

Gần về cuối năm chúng tôi cần rất nhiều tiền để mua giấy mực làm số báo Tết, vậy những bạn nào còn thiếu, hoặc hạn báo đã hết, hãy mau mau gửi tiền về cho chúng tôi. Chúng tôi xin chân thành cảm tạ.

Cùng quý vị Đại-lý

Các ngài hãy gửi relevé về và cho biết gộp số Tết lấy bao nhiêu vì số mùa-xuân in có hạn.

T. B. Đ. B.

rồi — Với cái số 178 nữ học sinh « chính thức » của trường nữ học đầu tiên ấy, chúng ta cũng chẳng lấy gì làm ít ỏi, trái lại nó là một con số lạc quan, diềm trước một tương lai rực rỡ.

Có được 178 nữ học sinh, những người có cái tham vọng khai hóa cả một nửa phần dân xứ bảo hộ, cũng đã khéo cố động trong các gia đình chưa thoát những hủ tục về giáo dục con gái, và còn ngờ vực cái chữ quốc ngữ, cái văn hóa âu tây.

Năm 1912 số học trò tăng lên là 517 người. Học đường phố hàng Trống không đủ chỗ, người ta mới thiên cái trường nữ học thứ nhất về nhà Hát-tây của Thành phố ở phố hàng Cót (tức là chỗ đất dựng trường hàng Cót mới

bây giờ) và lấy tên một nhà văn sĩ Pháp rất có tiếng tầm qua chơi xứ Bắc-kỳ lúc bấy giờ: ông Brieux. Ông này rất quan tâm đến vấn đề nữ học ở xứ Bắc-kỳ và ông đã có công ơn rất nhiều với trường nữ học thứ nhất, nên muốn ghi ơn ông, trường từ đó mới mang tên ông.

Trường Brieux hay trường hàng Cót bây giờ tức là cái trường có một lịch sử lâu dài nhất, kỳ cựu nhất của xứ Bắc-kỳ, cái trường chi cả!

Thấy kết quả của trường nữ học Hanoi, các tỉnh khác cũng tuân tự mở theo. Trước hết, tỉnh Nam-định, cái tỉnh văn vật của xứ Bắc-kỳ, mở trường nữ học ngay năm 1909, rồi đến các tỉnh Sơn tây, Phủ Lạng-Thương, Lạng

sơn, Hưng-yên, Ninh Bình, Dần dần các thị trấn cũng có trường nữ học.

Ở Haiphong sáng tác cho nền nữ học là một người đàn bà, bà Nam-Sinh mà ai ở Haiphong ba bốn chục năm trời về trước cũng biết tiếng bà. Cùng với ông Sen, bà mở trường chuyên nghiệp con gái, được thành phố trợ cấp từ năm 1910 đến năm 1913 thì trường thuộc về ngân sách học chính Bắc-Kỳ.

Trong khi ấy ở Hà-nội các trường nữ học vẫn mở thêm: trường Institution des jeunes filles Annamites bây giờ là collège des Jeunes Filles Annamites hay Hàng Bài, mở vào tháng giêng năm 1918. Đến tháng chín năm ấy, chánh phủ mở luôn trường đào luyện các nữ giáo viên tức là trường nữ sư phạm. Thế là chúng ta có đủ cả những nữ giáo viên người mình để giảng các học trò con gái. Và lần lần từ bậc sơ học, chúng ta đã bước vào bậc trung học rồi đến đại học.

(Ký sau sẽ tiếp)

T. B. Đ. B.

HỎI — Bạn tôi yêu anh tôi. Anh tôi không có tình yêu với người ta, chỉ có lòng thương hại. Hai người ở xa nhau vẫn viết thư cho nhau. Tôi chỉ muốn bạn tôi cứ là bạn tôi thôi chứ không muốn người ta là chị dâu tôi. Nay anh tôi nói thực không yêu bạn tôi nữa, bạn tôi rất đau khổ, tôi nên thế nào? *Cô Yến Hương*

TRẢ LỜI — Cô rất kỳ quặc. Cô không muốn người ta là chị dâu cô, nay anh cô nói thật không yêu người ta, cô lại sinh lòng thương hại người ta. Tình thương ấy thực vô giá trị quá. Trong sự đau khổ của người ta bây giờ, cô có một phần lỗi lớn ấy là đã đồng phạm với anh cô để đánh lừa người ta trong một thời gian. Anh cô không yêu người ta, việc gì lại làm ra vẻ yêu, xin đừng nói là tại lòng thương hại, thế sao anh cô không thương hại cho trót? Còn cô biết rõ anh cô không yêu mà cô cứ để cho người bạn của cô ở trong cơn mơ mộng tai hại, cô thực không đáng là người bạn tốt chút nào.

Giờ cô nên hết sức an ủi người bạn cô, và tận tâm với bạn cô hơn để chuộc lỗi cho anh cô và lỗi cho cô.

HỎI — Khi tôi đang có chửa thì vì giận nhà tôi quá chơi bời và đánh đập tôi có thương tích nên tôi xin ly dị. Tòa xử cho ly dị lúc con bé chửa ra chào đời. Từ đó tôi vẫn đem con về ở với mẹ tôi và tuy tòa bắt chồng tôi phải cấp dưỡng nhưng chồng tôi không làm theo đúng phép tòa. Từ mấy tháng nay chồng tôi bỗng viết thư cho tôi tỏ ý ăn năn hối hận và muốn tôi cho tái hợp để chuộc lỗi và khỏi tội nghiệp đứa con. Những

bức thư cứ liên tiếp gửi cho tôi. Tôi biết chồng tôi sau những cuộc thất vọng về tình với bọn giang hồ, đã thực lòng hối hận, và chàng vẫn là người tốt. Tôi muốn tha thứ xong mẹ tôi nhất định không cho chàng đến nhà, hết sức can ngăn tôi đừng tái hợp. Làm thế nào đẹp lòng mẹ mà thuận cả ý mình?

Thu Strong

TRẢ LỜI — Bà mẹ bà cũng không phải là người cố chấp đâu. Ngăn cấm rẽ cũ không cho tái nhà, ngăn bà đừng tái hợp là bà cụ cũng có lý do của người; giận người rẽ chơi bời làm lỡ duyên con gái cụ và trút cả gánh nặng nuôi vợ nuôi con cho cụ trong mấy năm trời. Cụ của sự chồng bà chỉ hối hận trong ít lâu rồi, một khi tái hợp, lại làm khổ bà nữa nên cụ giữ giữ phòng xa cho bà đấy thôi. Bà chớ nên quyết liệt ngay với cụ, mà làm phiền lòng cụ, chớ tỏ ra là thiên với chồng cũ của bà quá khiến cụ có thể cho là bà bạc bẽo với cụ, lúc khổ thì chỉ có mẹ, lúc người chồng mới ngó ý tái hợp, đã ruồng bỏ mẹ để theo chồng. Bà hãy kiên nhẫn để việc tái hợp tiến hành từ từ, vừa là một dịp thử thêm lòng chân thành của người chồng, vừa có thì giờ để bàn biện hơn lẽ thiệt với mẹ, để mẹ dần dần thấy việc bà tha thứ là xứng đáng. Trong khi ấy, bà cũng phải nói với chồng bà ăn ở cho hiền thuận để lấy lại lòng tin của quý mến của bà cụ.

HỎI — Lấy chồng đã bốn năm, sinh được một đứa con. Hơn năm nay chồng tôi mê một người đàn bà đã có chồng. Cô ta ly dị chồng để ăn ở với chồng tôi ở một căn nhà thuê riêng. Tôi thì ở với bố mẹ chồng tôi. Tưởng là một cuộc cưới bời qua loa, không ngờ nay người đàn bà kia đã có con, chồng tôi càng yêu lắm và không đoái hoài gì đến tôi cả. Nhà chồng tôi cũng biết, nhưng xem ý lại dung túng cuộc nhân duyên ấy, ghét bỏ

(Xem tiếp trang 11)

Vị hôn phu chết

HỎI. — Tôi là một nữ giáo viên ở tỉnh N, có đính hôn với một chức việc của một công ty hàng-hải có phân cục ở Saigon. Cách đây 3 tháng, chúng tôi định làm lễ cưới tại Saigon vì vị hôn phu của tôi không xin được phép ra Bắc. Nhà tôi cũng ưng thuận vì có anh tôi buôn bán ở Sài-thành, để anh tôi đứng làm chủ hôn, còn cha mẹ tôi ở ngoài này, đường xá xa xôi các ngài vào không tiện.

Theo ý muốn của vị hôn phu tôi, tôi phải xin từ chức giáo học để làm phận sự một người vợ. Tôi đã từ chức. Tiền xe pháo vào Saigon tôi và cha mẹ tôi chịu.

Đáng tới Saigon thì ngay buổi chiều tôi được tin xét đánh là vị hôn phu của tôi bị nạn trong khi làm phận sự và từ trần không kịp trời trăng gì lại cả. Không nói các bà (thư gửi cho tòa soạn) cũng rõ tôi đau đớn nhường nào. Theo cuộc điều tra riêng của hãng hàng-hải nạn thì lỗi không tự họa-tiêu mà cũng không tự máy móc. Tàu đắm vì gặp bão.

Vậy bây giờ tôi kiện đòi bồi thường có được không?

Việc ăn hỏi (vấn danh) có bằng chứng hẳn hoi và tôi lại xin trở lại trong ty giáo huấn có được không?

Cô Y.

TRẢ LỜI. — Câu trả lời đầu tiên là lời phân ưu chân thành của chúng tôi đối với cô bạn độc giả. Chính lý ra thì trong cái tai nạn ấy cô bị thiệt thòi cả về vật chất lẫn tinh thần. **Vật chất:** cô từ chức giáo học, một công việc kiếm ra tiền, tiền sở phí từ đây vào Saigon và các món tiêu xài lật vật trong lúc sửa soạn cưới. **Về tinh thần:** Cô mất một người chồng, nghĩa là mất hạnh phúc, mất chỗ nương tựa, và có thể gọi là bị một vết thương tinh thần đau đớn nhất trong đời...

Bởi thiệt thòi thế nên mới nghe qua ai cũng tưởng cô có quyền đòi bồi thường, nhưng than ôi, luật pháp không công nhận cho cô cái quyền ấy.

Chỉ mới đầu đơn kiện, luật pháp cũng đã viện điều thứ 1984 trong luật hộ bác là đơn của cô rồi. Lá đơn của cô chỉ được nhận theo những điều 1382 và 1384 (corde civil) là khi nào tòa xét cô có liên lạc trực tiếp và chắc chắn (direct et certain), với kẻ bị hại.

Đó là nói về sự đòi hàng kia bồi thường. Còn nếu muốn đòi nhà trai bồi thường cũng không được nữa. Về việc cưới xin luật pháp đã định rằng,

(Xem tiếp trang 8)

(Tiếp theo)

Bác có đem người con nào sang đây không?

— Có, năm kia chú cháu sang có đem thằng cháu cả. Nay cháu đã đi làm được một tháng sáu đồng. Nhưng cháu cũng định sang năm cho cháu về.

— Anh ấy con trai, đang lúc khỏe mạnh, bác để làm ở đây có hơn về không?

— Thưa cô, cháu cũng nghĩ thế đấy, khốn như mẹ vợ cháu cứ bảo cho cháu về quê làm ruộng, nhà bố mẹ vợ cháu khá.

— À thế ra anh ấy cũng có vợ.

— Vâng, cháu lấy vợ từ năm mười bốn, năm nay cháu mười sáu. Đạo ấy nhà cháu cũng tốn ba trăm bạc đấy cô ạ — Nhà gái giàu, mình phải cố để môn đăng hộ đối với người ta.

Một dịp khác, tôi hỏi một người dân bà bán gạo, về tương lai của bác ta. Bác ta tươi tỉnh, trả lời với một chuỗi cười ôn rã: « sang năm cháu về Bắc, để mua nhiều cho thầy cháu. Mình đi làm ăn xa, thế nào cũng sang, chứ về làng thì giàu ở làng sang ở nước, cô ạ phải có nơi ăn chỗ ngồi chứ. »

— Cần gì nơi ăn chỗ ngồi, tôi như bác, tôi cứ kéo cả nhà sang ở bên này có hơn không?

— Ấy chết, thế thì người ta lại bảo bỏ làng — Nói đại, ai lại bảo bỏ làng, cô nhỉ...

Hơn một tháng ở Vientiane chúng tôi xuống tàu đi Mường Luông (Luangprabang) Một chiếc àu thon, gài, sơn trắng, trông xa như chiếc si gà chạy rất mau trên mặt nước. Nửa giờ sau chúng tôi đã ra khỏi tỉnh thành Vientiane — Từ đấy trở đi, tàu chạy trên lòng ông Mэкông nhỏ hẹp, phong cảnh trên bờ chỉ toàn cây xanh bát ngát. Mai rẫy rừng um tùm

cây to, cây nhỏ chen chúc, chẳng chít, lúc nào cũng âm u, bí hiểm, hình như hàng đời không có chân người đi đến. Tàu chạy có khi hàng nửa ngày mới trông thấy một bậu (làng) dân cư chỉ lura thưa vài chụe nóc nhà. Họ sống co quạnh hình như không cần hàng xóm với ai hết.

Tàu cứ ngày đi đêm nghỉ đã vào năm rưỡi, sáu giờ đã vào một bậu, người ta tranh nhau lên bờ để thổi xôi, thổi cơm, nấu nước và làm đủ các sự cần dùng cho ngày mai, cái ngày phải bó buộc ngồi trên tàu, để ăn cơm năm hay đồ hộp.

Lần đầu tiên tôi được lên một bậu Lào, ở giữa một khoảng rừng xanh xa vắng. Tôi lấy cờ đi mua trứng gà, để vào trong nhà trọ.

Khay cây khải bỏ?

— Có trứng gà bán không?

Bố my (không có)

Khau linh may bian chau đơ (Cho tôi vào nhà xem nhé).

— Khau ma (cứ vào).

Những cái nhà sàn, bằng gỗ không dường màn, chỉ những manh chiếu nửa đan không, nằm lâu lên nước, trải làm chỗ ngủ. Chỗ này mắc cái áo, chỗ kia treo cái tranh đơn sơ, nhưng sạch sẽ. Dưới nhà sàn, là nơi nuôi gà vịt, nuôi lợn, chỗ để khuôn dệt cửi, để củi, để nơm đó, đánh cá v.v. Họ cứ sống yên lặng theo thời gian, người đờn ông đi đánh cá, dắt trâu, đờn bà con gái, cắt cỏ, dệt vải trông như đời thái bình ngày xưa vậy.

Xuống tàu, trăng vừa mọc, gương trăng mới nhỏ nửa mảnh trên đầu non, chúng tôi ăn cơm trên mạn thuyền ngắm ánh sáng mờ mờ xanh, gọi xuống rừng

Tôi sang LAO

Quang

của VĂN-ĐÀI

cây biếc, trông ra một màu vàng non và rất mịn. Núi xa xa, đều trở nên lam tím, in lên trời xám những vết răng cưa cao thấp rõ ràng. Thỉnh thoảng có tiếng chim kêu trong bụi cây, tiếng dế than dưới chân cỏ với giọng buồn buồn, không đời. Ăn xong ra nằm trên mui thuyền, hưởng cái thú ngấm trăng trên sông, tưởng tượng đến bến Tầm-dương, một đêm trăng sáng, mà quên mình đương phiêu lưu, sống trong đời Hồ Hải của đời đờn ông.

Thế nhưng vẫn là một cái thú...

Ba giờ sáng hôm sau, rạng núi còn mờ mờ ngủ trong sương kio, rừng cây đương ủ rũ đứng giữa quầng tối đen, thì tàu đã bắt đầu trở máy, cố sức ngược lên trên mặt nước đương theo dòng chảy xuôi xuống. Càng đi lên càng khó, tàu phải vượt qua nhiều ngọn thác nguy hiểm và nhiều soáy nước vòng tròn giữa sông, nên ngồi trên tàu càng thấy chậm lại.

Rồi cứ thế, từ sáng tới chiều, người ta lại tìm vào gần làng để nghỉ. Nhưng bao giờ tàu cũng đỗ ở bên Lào, bên phải mé sông còn bên kia sông, tuy chỉ cách chừng mấy trăm thước, nhưng đây là nước Xiêm, người ta lấy coa sông Mê-Kông làm giới hạn.

Tàu đi bốn ngày, năm đêm đến Mường Luông. Kinh đô nước Lào chắc có nhiều sự lạ.

Luangprabang. — Tôi Mường-Luông tôi mừng gần được thoát một cái nạn, bị giam cầm bó buộc, mấy ngày ở tàu, tôi chỉ mong cho mau tới bến.

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

Từ cái ô đến cái dù

CHÀNG biết có phải năm nay cơn ghen của Thủy Tinh đã từ ngàn muôn năm lại nổi lên dữ dội hay sao mà mưa mãi, mưa hoài cho đến cái tháng mười này đáng lẽ khô ráo mà còn thỉnh thoảng vẫn sấm sột làm sốt ruột cả bàn dân thiên hạ. Bằng lòng nhất có lẽ chỉ mấy ông chủ hiệu bán dù bán áo tơi mưa và dưới đây là cái lịch sử của chiếc dù qua các xứ Đông Tây để kết liễu ở xứ Cổ Việt minh.

Người thủy tổ của chiếc ô

Lưu Bang là một anh thợ cắt tóc, lợp mái nhà rất có tiếng tăm khéo léo ở Bắc-kinh. Bao nhiêu dinh - thự của các Vua, Chúa, quan lại đều do anh cắt tóc lợp mái cả. Một hôm vợ anh bảo anh rằng: Phu quân là một tay thợ rất khéo, chàng đã xây bao nhiêu nhà đẹp trong kinh thành cho mọi người trú ẩn nhưng những cái nhà ấy ở đâu thì đó không thiên di chỗ này chỗ khác được. Còn thiếp tôi, một kẻ ngu phụ, thiếp tôi mới nghĩ ra một cái mái nhà rất nhẹ nhàng đến nỗi các bạn thiếp và thiếp có thể mang theo mình để che mưa những khi đi ngoài đường mà trời mưa bất thình lình.

Người «ngu phụ» ấy nói xong thì bên ngoài trời đổ hột mưa, nước tóe từng hột vào khuôn cửa. Nàng mới đứng mở một miếng gỗ dài như cái gậy, gài nửa phần dưới có vải bọc thành nếp. Lập tức miếng vải sòe rộng ra, cái gậy dài thành cái cán cầm. Nàng kiêu hãnh cầm chiếc dù thứ nhất ấy ra sân, đi đi lại lại dưới trời mưa, đầu mặt, cổ, vai không ướt một hạt nước.

Chàng Lưu Bang vỗ tay reo hò, hàng xóm đổ xô ra cửa nhìn và ai ai cũng khen ngợi cái sáng

chế của chị vợ anh thợ lợp nhà. Thủy Tổ cái ô ở xứ Á Đông là một người đàn bà tầm thường chẳng biết các ông chế ô ở xứ ta có biết thế không nhỉ, để gây lấy hàng năm một ngày giỗ tổ? Còn chúng ta, chúng ta hãy bằng lòng rằng một người cùng phái với chúng ta đã chế ra cho chúng ta một thứ che mưa che nắng vừa nhẹ nhàng vừa lịch sự là cái ô đẹp đẽ của chúng ta.

KHÁP THẾ GIỚI NHAN NHÂN Ô, DÙ

Một chị đàn bà vợ một anh lợp mái sáng chế ra cái ô. Nhưng hình như xưa nay người ta ít cho đàn bà được làm thủy tổ một sự sáng tác nào, nên nhiều nhà khảo cổ cứ rằng trước thời kỳ vợ Lưu Bang, ở Memphis (Ai Cập) các vị vua chúa đã dùng một thứ giống như chiếc ô để che đầu mỗi khi ngự ở đâu, và trong thần-thoại tây phương từ ngàn xưa đã có nói đến cái ô Prométhée, vị thần được coi là sáng tạo ra nền văn minh, lấy đất phù sa nặn lều loài người ta, và ăn cắp lửa thiên đình để cho người ta hoạt động sinh sống. Jupiter chúa thiên đình giận lắm, bắt tội, Pnométhée chốn chạy và sợ con mắt Jupiter ngó thấy, bảo đưa nó tỳ: «Mì hãy cầm cái dù này cho ta kéo trên thiên đình trông thấy ta»

Còn ở phương Tây mãi đến thế kỷ thứ 17, mấy nhà thám hiểm ở Tàu về, mới nhập cảng vào xứ cái vật dụng ích lợi đẹp đẽ ấy, đầu mọi người dè dặt chế riều, vì thấy hình trạng nó quái gở lắm. Mà thực vậy cái ô gì mà cán dài đến một thước hai, làm bằng gỗ gụ. Những gọng ô bằng đồng lại thêm những tia cũng bằng đồng, vải lợp thì bằng da thuộc. Cái ô vừa nặng vừa bất tiện. Cho nên mới đầu chỉ có những sĩ quan về kỵ binh mới dùng thôi. Họ cưỡi ngựa tay phải cầm cương, tay trái chống dù. Hẳn là cái dù thứ nhất của vợ Lưu Bang không kèn càng như thế. Nhưng những vua chúa quan lại và bọn giàu sang nghiêng kế lắm.

Biết rằng cái dù tiện dụng nhưng không muốn dùng chung một thứ một kiểu với bọn binh dân họ mới chế biến đi. Cái dù dần dần thành một sự phân biệt về quý phái, oai quyền của người dùng và thành một cái tên nữa là cái lọng. Lọng lại có nhiều hạng, hai tầng lớp để cho các quan nhỏ, ba tầng để cho các quan lớn, bốn tầng để cho hoàng đế như ở bên Tàu. Bên Âu độ còn hơn thế, lọng của vua có tới 24 tầng lớp và lúc nào đi đâu cũng che đủ 24 cái lọng. Nhiều khi một cái lọng của vua chúa đáng giá đến hàng vạn bạc. Cận kim, chiếc ô đáng giá nhiều nhất một triệu quan, là chiếc ô của vị Vương Ấn độ tặng hoàng hậu Anh Victoria, chiếc ô ấy cán bằng vàng giát toàn ngọc và kim cương, lợp một thứ gấm rất quý.

NHỮNG CHIẾC DÙ BAY BƯỚM

Nhưng mặc các vị vua chúa với những chiếc lọng, chiếc dù kèn càng đáng giá hàng vạn hàng triệu của họ, những người trong hạng trung lưu, trái lại vẫn nghĩ hết cách chế cái dù thành một vật càng ngày càng nhẹ nhàng và tiện dụng hơn. Các bạn nữ lưu với cái tinh ưa làm đom, còn nghĩ cách tô điểm thêm cho cái dù nữa. Ấy là thời kỳ những cái ô mà vải lợp đính đăng ten, hai ba hàng thành tầng thành lớp hay chun bông lại, những cái dù có thêu hoa thêu lá. Còn cán thì tiện bằng ngà, bằng xương bằng dừa, theo đủ mọi hình. Giao lưu-chen trước những thứ ô ấy còn thông dụng lắm ở Âu châu nhất là nước Anh.

MỘT Ô... HAI BA VIỆC

Người ta quả là tham lam, có một thứ để dùng mà cố kéo ra hai ba việc mới nghe. Mấy ông già, hay mấy ông công tử không muốn cầm ô lạch cạch sợ ra vẻ cũ kỹ quá, nhưng vẫn sợ bị mưa ở dọc đường thì dùng những chiếc dù cán (paraphie canne) Cụp lại nó là một chiếc cán đóng đưa coi trẻ trung lắm, hoặc các cụ già cầm chống chắc chắn lắm, nhưng gặp mưa kéo một cái cựa riêng chiếc cán

thành chiếc ô. Các bà quý phái Y-phe-nho dùng thứ ô quạt, cái ô nhỏ sòe ra một cánh là cái quạt để phe phẩy, sòe ta một cách khác, cái ô hiện nguyên-hình cái ô. Ngài đi mưa cầm cái ô gọng sắt có khi bị sét đánh, nhưng nếu cái ô của ngài là thứ ô thu lôi-thiên thì ngài cứ yên tâm cầm ô mà mạo vũ. Chiếc ô của ngài đã có một thứ giây trông xuống đất để thu điện của bà thiên-lôi.

CHO THUÊ Ô

Làm ô, đó là một kỹ nghệ, nhưng cho thuê ô cũng là một kỹ nghệ. Ở cầu Pont Neuf thành Ba-Lê các giai nhân tài tử ở xa đi du ngoạn qua cầu Pont Neuf nắng chang chang, chẳng lẽ cầm cái ô từ nhà ra đi, qua những

(Xem tiếp trang 8)

Bức Thư Nhắn Bạn

Các bà chị.

Em, Mỗi kỳ mãn nguyệt khai-hoa thì bà Đỡ lại bảo nhà em cứ mua RƯỢU CHÔI HOA-KỶ mà soa cho em tốt lắm, xem ra tốt thật, vậy em có mấy câu thơ nôm dưới này đề giới thiệu các bà chị mỗi khi ở-cữ cũng nên dùng:

Nhắn các bà lời kỳ ở-cữ,
Muốn tốt tươi nên giữ màu da.
Hoa-Kỳ Rượu Chôi nên soa,
Dung nhan sẽ thấy nồn nà
hơn xưa,
Vừa dân huyết lại vừa răn cốt,
Về đoan-trang đẹp tốt dễ trông,
Ngày xuân càng đượm sắc hồng,
Càng tăng màu thắm càng
nồng tằm yêu
Đào thị Hồng-Loan

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Bữa đó đã 4 giờ chiều, Huỳnh thấy chuông điện thoại reo, vội nhấc lên nghe thì ra một thông tin viên ở Rạch giá báo cho Huỳnh biết tin một đám cháy vừa xảy ra tại tỉnh, thiêu chết mất hai người và thiệt hại vô số.

Huỳnh xưa nay rất chú trọng về tin tức bèn cầm bút tường thuật ngay vụ trên. Báo thợ sắp chữ luôn đề kịp kiểm duyệt.

Tối sáng hôm sau, tất cả các báo ở Sài-thành chỉ có một mình báo của Huỳnh là có tin « cháy » ấy. Huỳnh ngạc nhiên, vội gọi ngay điện thoại cho người thông tin kia nhưng đợi xuất cả sáng cũng không thấy hẳn trả lời. Chiều cũng mất. Thì ngày bữa sau, một bạn đồng nghiệp viết trên trang nhất chỉ trích báo của Huỳnh đã đăng « tin vịt ».

Mà là một « tin vịt » thật. Ở Rạch-giá có cháy đâu! Huỳnh vô đầu, bứt tai, tức giận, lập tức đáp xe xuống tận Rạch-giá điều tra xem kẻ nào dám lừa Huỳnh như vậy. Sau cuộc dò hỏi, Huỳnh biết rằng, người gọi điện thoại là thông tin viên của một tờ báo hàng ngày khác, đã được lệnh của chủ bản, lừa khi thông tin viên của tờ báo Huỳnh làm đi vắng, báo tin láo cho Huỳnh. Huỳnh có đủ bằng cứ trong tay nên Huỳnh không ngại ngừng giếm phanh phui vụ « giả mạo » ấy lên báo và đâm đơn kiện kẻ lừa mình.

Việc đã rõ ràng thế, nhưng các bạn đồng nghiệp của Huỳnh vẫn không tha chế riễu. Mỗi khi bắt tay Huỳnh họ thường tỉnh nghịch rứt vội

tay ra rồi la lên : « Trời ! tay anh nóng như lửa ! » Lâu dần thành tên thật, đi đâu người ta cũng gọi Huỳnh là : « lửa »

— Nghĩ gì thế, ông lau tay đi.

Huỳnh trở lại với sự thật trước mắt, đưa tay cầm cái khăn ở Ngọc, đưa lau miệng rồi hỏi : « À cô biết đánh cờ phải không ? »

— Sao ông biết ?

— Cụ vừa nói truyện ; Cô đem bàn cờ ở giường tôi ra đây, tôi đánh với cô 1 ván. Lúc này tôi vừa hầu cụ nhà ba bàn.

— Được hay thua ?

— Thua một được hai.

— Thế thì cờ ông xoàng lắm.

Huỳnh mỉm cười, không nói gì. Trước khi đánh, Ngọc giao hẹn : « hễ tôi thua ông thì tôi xin châm đóm ông hút thuốc, còn nếu ông thua tôi thì sao ? »

— Cũng mời cô hút thuốc.

— Tôi không biết hút.

— Thế mời cô ăn trầu vậy.

— Tôi cũng không ăn trầu.

— Thế thì tùy ý cô, muốn gì ?

— Chắc ông không chịu.....

— Cô cứ nói.

Ngọc phá ra cười : « tôi beo tai ! »

— Cũng được.

Hai người bắt đầu tiến quân.

Cờ Huỳnh kê ra thì hơn Ngọc, song Huỳnh thấy Ngọc quá tự phụ, Huỳnh cũng hơi lo lo, chỉ sợ lỡ thua bị beo tai sâu hồ, tuy rằng đó cũng chỉ là một trò chơi thân mật. Với sự lo trước ấy, Huỳnh đề mất ngay một mã.

ngựa làm « bít tết » ngon lắm.

Rồi Ngọc phá lên cười.

Huỳnh mặt đỏ như gấc vội đỡ lời.

— Cô ấy riều tôi đó cụ ạ. Tôi đề mã một ngựa toi.

— Con quái, chỉ hỏn ! Hơn một ngựa đã chắc gì. Cờ ông cao lắm, lúc này tao vừa thua mấy bàn xong.

Huỳnh lúng túng lại đề mất một pháo nữa.

Ngọc rờn : « Thôi đề ông hượm »

— Cô cứ chặt, tôi không hượm.

Nhưng cờ Huỳnh lợi nước. Huỳnh đã định thần lại. Giá Ngọc cần thận thì thế nào Huỳnh cũng thua ván ấy. Nào ngờ đâu Ngọc tự phụ, ở hờ đề mắc nước « xe tâm ». Ngọc thí mất cả đôi pháo mà cũng không gỡ nổi, đành chịu thua.

(Còn nữa)

Giới Thiệu Sách Báo

Chúng tôi nhận được.

Cát Bụi của Thiết-Can giá 0\$55 nhà Tân Việt xuất bản.

Thụ Thai theo ý mnồn của Trần-Lang giá 0\$50 nhà Mai-Linh xuất bản.

Vậy xin giới thiệu cùng độc giả. T. B. Đ. B.

10 Décembre 1940 sẽ ra đời

Một quyển sách dạy chữ Nho, học một mình rất dễ không cần thầy : HÁN VĂN TỰ HỌC — Phương pháp rất hoàn toàn chu đáo, thu hết sở trường mà toại sở đoản của các phương pháp Âu-Á để học Hán-văn từ trước đến nay thêm cả công phu nghiên-cứu của tác giả, để hiến cho nước ta một phương học hoàn-toàn, nhanh-chóng, kim-thời, hợp với người mình và văn-minh mới.

Tác-giả ông Nguyễn-văn-Ba, Sinh-viên trường thuốc năm thứ sáu. Duyệt-giá ông Quất-Hiên Vũ-duy-Thiện và cụ Trương-văn-Vạn. Sách dày 600 trang, dùng được hơn 3.200 chữ sinh-tự, in làm sáu quyển, mỗi tháng ra một quyển. Mỗi ngày chỉ đề một giờ trong sáu tháng sẽ thật giỏi, hiểu hết cả nghĩa lý các sách xưa nay, viết được văn-chương thơ từ bằng Hán-văn lại giỏi cả quốc văn nữa.

Sách in có hạn, rất công-phu ; ai mua phải gửi tiền trước, trọn bộ là 5\$00 (sau ngày 10 Décembre 1940 sẽ bán 5\$40.) thêm 1\$00 cước phí. xin gửi cho Monsieur

NGUYỄN-VĂN-BA
Médecine université. Hanoi

ĐÀN BÀ MÙA XUÂN 1941

Coi số Mùa Xuân 1940
cũng đủ đoán được số
Mùa Xuân 1941 thế nào

NGOÀI NHỮNG MỤC :

Áo Tết

Món ăn tết

Tranh khô hài tết

Những trò giải trí tết

Những bài thơ tết

Những truyện tết

CÒN HAI MỤC

*Tôi muốn đẹp có một
phương pháp vô cùng
thần hiệu để chữa trứng
cá và tàn nhang của
Mỹ-viện Hélène Rubins-
tein mới phát minh.*

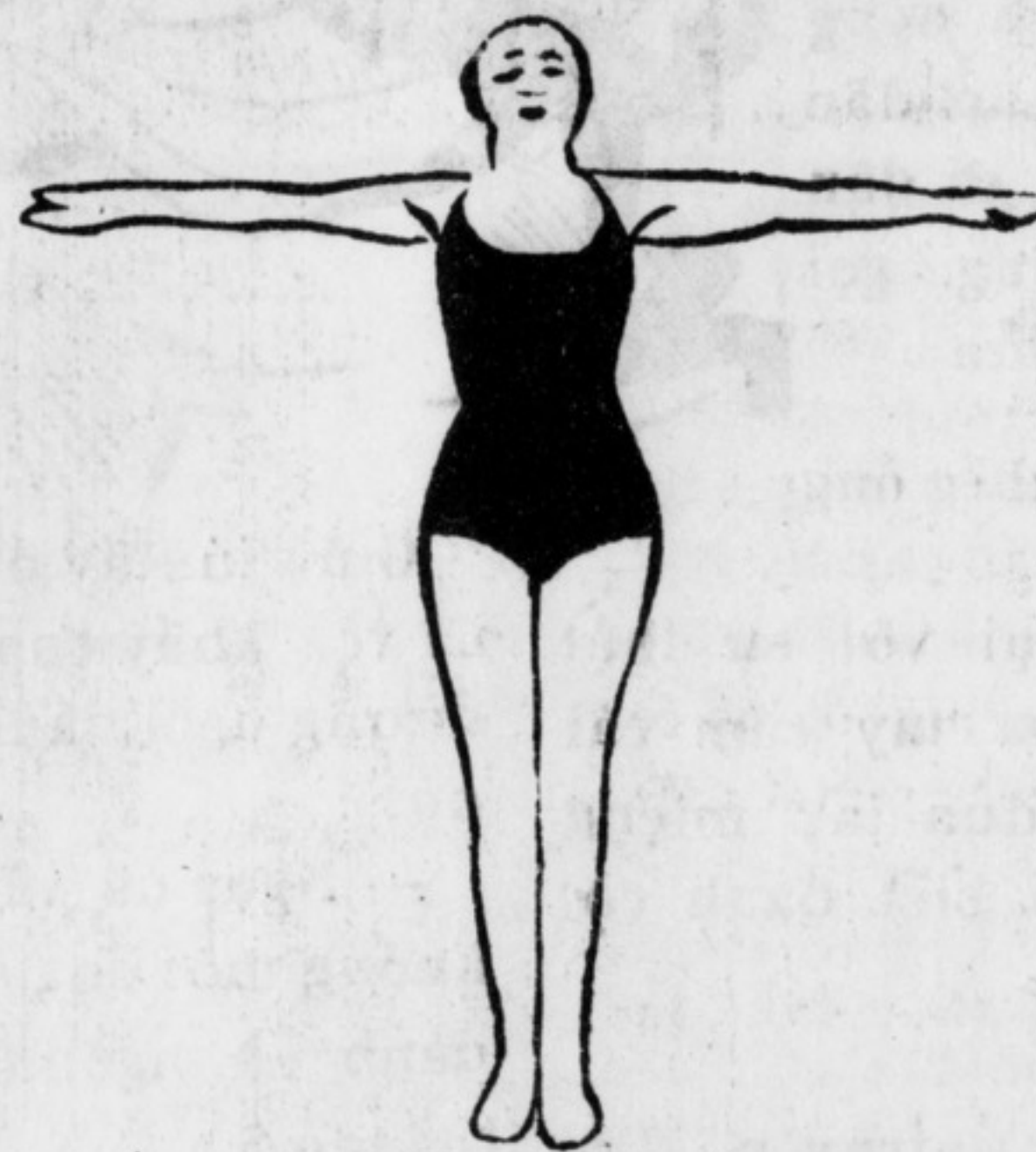
*Kén chồng của bác-sỹ
Weileigh giúp chị em
cách lựa chọn một
người chồng.*

Cùng các Đại-Lý

Quý vị định lấy bao
nhiều số báo Tết xin
cho biết trước vì năm
nay giấy đắt chúng tôi
chỉ in có hạn.

Và những vị nào còn
thiếu tiền báo xin gửi
trả ngay cho thì chúng
tôi mới có thể gửi báo
Tết được.

T. B. Đ. B.

(HÌNH 1)

Nhiều bạn viết thư cho
chúng tôi phàn nàn về vai và
tay. Vai các bạn hoặc u lên,
mặc áo rất xấu, hoặc gầy
quá, có khi ngang quá, lúc
đi trông giáng điệu lệch lạc
khó coi. Một cái vai đẹp

(HÌNH 3)

phải đầy đặn, chỗ cổ chạy
xuống đầu vai phải thon
thon, phẳng lì, không u lên
và cũng không lõm xuống.

Cánh tay từ chỗ đầu vai
đến cổ tay, bắp thịt cần
đều đặn thì tay mới tròn
Có nhiều bạn cổ tay hết sức
rét nên đeo đồ nữ trang
như vòng vàng, vòng ngọc
thạch, rất xấu.

Vậy dưới đây chúng tôi
xin hiến các bạn 4 cách tập
để cho có vai thon và cổ
tay tròn, các hạn hãy kiên
tâm, chỉ trong 1, 2 tháng sẽ
có kết quả tốt.

HÌNH 1) Chân đứng chụm
lại, hai gót sát vào nhau,
đơ hai tay thật ngang, để rõ
lâu, càng lâu càng tốt rồi
từ từ hạ xuống sát vào đùi.

HÌNH 2) Đứng như hình
1, tay cũng dơ ngang ra
nhưng không xuống sát vào
đùi mà bắt chéo tay lại như
2 lưỡi kéo, luồn qua cằm,
tay vẫn phải ngang với vai.
Rồi bạn vung mạnh tay về
phía sau, ngực bạn sẽ nở
thêm và bắp thịt cánh tay sẽ
cứng mạnh thêm.

HÌNH 3) Thoạt đầu cũng
như hình 1, lúc tay dơ ngang
thấy hơi mỏi mỏi thì bạn
khò lại, 10 đầu ngón tay
chấm vào chỗ sát cổ. Rồi
lại ruỗi tay cho ngang.

HÌNH 4) Đứng như hình
1, kiễng chân lên, chỉ 10 đầu
ngón chân chấm đất, đồng
thời hai tay đưa thẳng lên
trời, cổ, đầu, mặt cũng
ngẩng theo, 2 cổ tay bắt chéo,
hết người vươn lên, rồi lại
từ từ hạ xuống.

(HÌNH 2)

Tất cả 4 lối này đều chú
trọng làm cho vai thon, cổ
tay tròn. Ngực, vú và thân
thể cũng nhờ đó mà nở nang
thêm. (Theo lời bác sỹ Stin-
kal ở Mỹ viện Hélène.)

(HÌNH 4)

Con tôi đâu

CHUYỆN NGẮN

CÔ TRINH

— Allo... allo...
— Ai đấy?
— Truyền đấy à! Quỳnh đấy.
— Gì đó anh?
— Anh xuống mau dùm với, nhà tôi nó kêu đau lắm rồi.
— Vâng, tôi đi ngay.

Bác sĩ Truyền vừa đặt ống điện thoại xuống vừa quay lại bảo cô đỡ Bình ở phía sau:

— Có sắp mau cho tôi đồ đi đồ để... nhớ đem theo mấy ống huile camphré nhé. Rồi bác-sỹ làm bầm nói một mình: « Món này chắc là chặt vật, chị ấy vừa nhỏ người, lại con so, thêm vào đấy cả bệnh đau tim nữa.

Khi bác-sỹ Truyền và cô Bình tới nhà ông Quỳnh thì ông này đã đứng ở cửa rồi.

— Tôi mừng cụ và mừng anh... mong mỗi mãi...

Nghe câu chúc của bạn, mặt ông Quỳnh rạng hẳn lên. Lấy vợ đã tám năm, trong ba năm đầu ông chưa muốn có con, xong đến 5 năm sau thì thật là ông mong từng giờ, từng phút cho vợ có nghén. Thêm vào đấy cả tấm lòng ao ước của bà cụ, mẹ ông, chỉ buồn vì không có cháu nội. Ông là một nhà tân học, không mê tin, thế mà khi mẹ ông bắt ông phải đi với vợ lên tận chùa Hương cầu tự ông cũng vui lòng đi. Rồi tối tối trước bàn thờ đức phật Quan Âm ở nhà, trong khi bà cụ niệm niệm, tay lần tràng, ông cũng vẫn vui lòng theo lời mẹ: Vái mấy vái để đức phật độ cho chóng có con.

Ông Quỳnh giắt bạn vào buồng vợ.

Bà Quỳnh nằm sóng sượt trên giường, mặt tái nhợt, hai môi cắn chặt như cố giữ lấy tiếng kêu. Bên cạnh bà mẹ chồng đương suýt soa hộ con dâu. Về mặt bà tuy sợ sệt nhưng vẫn đượm nét vui tươi; một đứa trẻ gái khoanh tay đứng cạnh, hai má đỏ ửng.

— Lay cụ... bác con đau lắm chưa?

— Ấy kia quan đốc... em nó cũng mới đau... nhờ quan.

Bà Quỳnh, liếc mắt nhìn, mặt hơi thẹn thẹn, cố giọng nói: « Bác có làm thế nào chứ đau thế này thì chết mất. »

— Vâng... để tôi bắt bác giai ra sân leo lên cây cau (1)

Câu pha trò của bác-sỹ Truyền làm mọi người đều nở một nụ cười. Rồi bác sĩ nói tiếp:

— Thôi cụ để mặc chúng con, cụ cứ bình tâm.

--Mẹ ra ngoài một lát...

Bà cụ và đứa trẻ gái bước ra...

— Cả anh nữa, anh cũng ra.

— Cậu ở đây với tôi... ừ...ừ...

— Thì anh ở đây với chị ấy cũng được... bảo đun cho một ít nước nóng nhé.

Cô đỡ Bình đã mở chiếc va-ly con, để các đồ lên trên một cái bàn gần đấy, và như biết sẵn công việc mình, bác sĩ vừa quay ra thì cô cũng đã cầm sẵn đồ tiêm. Tiêm xong, bác-sỹ bắt mạch, nghe tim, mặt dăm dăm.

Tiếng bà cụ niệm phật thỉnh chuông ở phía ngoài vang cả vào phòng. Ông Quỳnh chạy chỗ nọ ra chỗ kia, lảng xăng. Tiếng rên của thiếu phụ càng

Tiếng chuông và tiếng niệm phật lại đều đều rì rầm ở phía ngoài.

Bác-sỹ Truyền lại tiêm...

Ông Quỳnh vẫn đi lảng xăng từ góc buồng nọ sang góc buồng kia.

Hai giờ qua.

Tiếng thiếu phụ yếu dần.

Bác-sỹ Truyền lại nghe tim, lại bắt mạch.

Bác-sỹ bỗng ra một hiệu lệnh: Anh ra ngoài... cô Bình đem các đồ lại đây... Anh ra đi...

Ông Quỳnh lura riu bước ra...

Một cái tay ra trước... Ầ... Sau tiếng thở giải, hai tay bác-sỹ đã bỗng đưa nhỏ đỏ hồng đưa cho cô đỡ. Mặt bác-sỹ hốt hoảng. Mặt cô đỡ tái mét, mắt bác-sỹ mở to. Tay cô đỡ run lên, cả hai người nhìn nhau.

Giữa lúc ấy cánh cửa từ từ mở. Ông Quỳnh rón rén bước vào. Ông vội chạy tới. Ông nhìn đứa bé... ông muồn kêu... Đứa bé không có mắt, hai mắt là hai cục thịt lớn. Mồm soạc như mồm lợn, hai môi dàu mắt. Tai thì lại ở giữa má... một cái quái thai. Cả ba đều bước sang buồng bên. Cô đỡ Bình như cái máy cứ cắt rốn... Bác sĩ Truyền rửa qua tay rồi lại vào tiêm. Thiếu phụ nằm như chết... Bác sĩ tiêm nữa, một lát thiếu phụ hồi tỉnh. Cô Bình chạy vào, ghé tai bác sĩ:

— Quan ra cho kéo nó chết ngạt.

— Vâng cô ở đây.

— Vâng.

Nhìn đứa bé, lại nhìn bạn, bác sĩ Truyền trách:

— Anh không nghe lời tôi. Tôi hỏi anh đã rút bính chưa, anh cứ thề. sống thề chết rằng khỏi rồi. Anh nên nhớ rằng bệnh giang-mai nguy hiểm lắm.

Ông Quỳnh hai tay ôm lấy đầu, ngời lạng. Cô Bình chạy ra:

— Thưa quan, bà đã tỉnh và đòi xem mặt con.

Bác sĩ ngăn ngừ:

— Có bảo bà: cháu trai. Tôi còn đang tắm cho nó.

Quay lại bạn:

(Xem tiếp trang 10)

Giồng Luồng

Bánh dừa. — Hai bát gạo nếp ngâm một đêm, sàng mai vo kỹ để ráo. Cho vào một cái thau. Bỏ chung trong gạo một ít muối, một bát ăn cơm nước cốt dừa, để chừng nửa giờ cho gạo thấm nước dừa.

Lấy lá dừa cuộn tròn và giải như hình diều sà gà, cho gạo vào trong lá gói thật chặt, chẳng giây lát kỹ lưỡng. Bỏ vào nồi luộc chín. Cách gói bánh này rất khó. Nếu không biết gói, cỡ thế gói như bánh ú, hay bánh dore, nhưng phải buộc giây lát. Bánh ăn rất ngon và để lâu được ba bốn ngày.

VAN-ĐÀI

Pháp Luật

Tiếp theo trang 2

trong 2 kẻ đính hôn với nhau (đã ăn hỏi) nếu vì một cơ gì không được chính đính hôn viện ra để hủy việc đính hôn thì kẻ viện cơ ấy sẽ phải bồi thường. Đàng này việc hôn nhân không thành là do một tai nạn, vậy nên nhà trai không có trách nhiệm.

Than ôi, thật là một sự khuyết điểm của pháp luật, nhưng biết sao được.

Về việc cô xin trở lại ty giáo huấn thì chắc thế nào cũng được, cô cứ vững tâm. Nếu có điều gì ngăn trở, chúng tôi sẽ xin tận tâm giúp.

Một lần nữa xin chia buồn cùng cô và nếu cô có cần hỏi gì, cô cứ viết thư cho chúng tôi.

T. B. Đ. B.

TÙ' CÁI Ô DÈN CÁI DÙ

Tiếp theo trang 4

phố xá, lên tàu, lên xe ư? Lúc đi trời còn nắng cầm ô đã đành nhưng lúc về trời đã dầm mát mà kẻ kẻ cái ô kẻ cũng ngại quá. Hiểu sự ngại ngùng ấy nên một công ty cho thuê ô thành lập, hội sở ở hai bên đầu cầu. Ai muốn thuê ô thì thuê ở bên đầu cầu này và đem trả đầu cầu bên kia, với cái giá thuê không rẻ lắm, là hai xu một chiếc! Bên Mỹ thì nhà cho thuê ô ở khắp các xóm. Bạn thuê ba xu một cái ô đi suốt ngày và tối về trả ở nhà cho thuê ô gần nhất chỗ bạn ở.

CÁI Ô LỊCH SỬ

Nếu không là cái lông, thì các vị vua chúa đại thần bây giờ ít khi dùng đến cái ô. Có lẽ chỉ hoàng tử De Galle nước Anh là ông hoàng dùng ô một cách rất bình dân. Cái quái ở cái ô lông vào cổ tay, chiếc ô theo hoàng tử đi khắp các cuộc hội họp long trọng.

Nhưng thuộc vào lịch sử được người ta nói tới nhiều nhất là cái ô của ông Chamberlain sách theo trong một cuộc hành-du bằng máy bay để hội kiến với nhà độc tài Hitler dạo chưa có chiến tranh. Chiếc ô ấy đã được coi là biểu hiện của sự hòa-bình và một giao đân bà Âu-châu đã có cái mới dùng các đồ nữ trang đính theo hình chiếc ô Chamberlain.

VÀ CÁI Ô Ở XỨ CỜ-VIỆT TA

Nên nói rằng dù nước Tàu cái xứ ở cạnh vách ta, là nơi sáng chế ra cái ô, nhưng bao năm dưới quyền đô hộ của người Tàu, chỉ có các bậc vua chúa quan lại bay đình miếu thờ tự mới bắt chước bên Tàu dùng lông, còn trong đám dân gian không có ai dùng ô như người Tàu, người Nhật hay người Mên, Lào. Không biết có phải là vì đã có một thứ che mưa nắng tiện lợi hơn tức là cái nón không?

Chỉ biết từ khi có người Pháp sang, chiếc ô mới thấy thấp thoáng trong phái nam nhi thuộc vào hạng các ông tân học

ông Phan, ông Thông. Cụ Tú Xương nhà ta trong một bài «phủ» đã nói đến cái ô lục soạn: «sớm vác đi tối vác về» của ông phán nhà nước. Và tức cười hơn, câu hát bình dân riêu cái ô của ông ký, ngoài cái công dụng che nắng che mưa còn có cái công dụng: Thầy ký bánh đúc bánh ngô. Ăn rồi thế áo thế ô...

KÈM DUYỆT BỎ

bây giờ các ông thông, phán, tân thời đã có mũ.

Còn trong phái đàn bà, cái ô được chị em trong Nam - Kỳ dùng trước nhất, cái ô cán dài, toàn thân ô cao đến thước rưỡi. Ngoài Bắc bắt đầu dùng ô là mấy bà me tây. Sau dần trong các đám cưới, thấy cô dâu che mặt bằng nón lịch kịch, người ta dùng ô màu hồng để cô dâu che mặt. Mười năm trước không có đám cưới nào mà không phải sắm cho cô dâu một chiếc ô. Dần dần người ta đem ra dùng những ngày thường, chiếc nón hồng thành quê mùa. Nhưng chiếc ô hồi đó cán đều giải cả, lợp mành hồng, mành thiên thanh, mành vàng. Trời nực, một thiếu nữ mặc áo vải phin, để lộ mành hồng của chiếc thất lung, đi đôi giày nhung mũi vuông, cầm chiếc ô mành hơi xanh đó là một thiếu nữ đúng một lần.

Bây giờ, vẫn sau chị em Nam kỳ, chúng ta dùng thứ dù cán ngắn, giản tiện dễ mang sách hơn. Màu sắc vải lợp dù cũng không hoa hòe hoa sỏi nữa. Chỉ riêng về mùa nực, chúng ta có những chiếc dù rất bay bướm, nhẹ nhàng, cán gọng toàn bằng gỗ, vải lợp bằng một thứ lụa mỏng lại có vẽ những hình hoa lá rất diễm lệ, thật đã dung hòa được cái tiện dụng và cái lịch sự.

Nhưng dù cái dù đã tiện hơn cái ô, mà nhiều chị vẫn còn ngại mang sách theo mình. Có lẽ rồi người ta phải nghĩ cho các chị một thứ dù gấp, lúc không dùng có thể bỏ vào ví như một cái mũi se!

CÔ TRINH

MY-PHU'ONG

115, JULIEN BLANC, 115
HANOI

Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn

BAO-AN HỘ - SINH - VIỆN

44, Harmand — Hanoi

MỜI SỮA SANG LẠI RẤT
HỢP VỆ-SINH MỜI QUÝ
VỊ THÂN CHỦ CHIẾU CỐ

Giám Đốc

Melies TRẦN-THỊ-LAN
ĐỖ - THỊ - LIÊN

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Các Bà,

Các Cô

Muốn có một đôi giày
đi mùa thu và mùa
đông cho được vừa ý
xin mời lại ngay nhà

QUÊ - HIÊN

36, Phố Hàng Bò, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY
PHỤ - NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

SAC BƯƠM

Tặng Ý-NGUYỄN

Đây những trang thơ, những ý vàng,
Từng lần qua sóng gửi đưa sang.
Tặng người... (giờ biết bao thương nhớ !)
Đã mấy lần dò lỗ chuyển ngang ?

Giở lại trang thơ hoen-ố cũ,
Từ lâu viết để tặng đưa nàng.
Bỗng trong thiệp giấy màu lơ ấy
Thấy ép chung đôi sắc bướm vàng.

Sực nhớ qua vườn ngày hạ thắm,
Vội nàng đuổi những... cánh hoa bay.
Giờ cùng với gió thời-gian thối,
Tình cũ tàn theo sắc bướm gầy !

Làm sao quên được đôi bướm-bướm,
Chấp-chơi cùng nó ở góc vườn,
Và cánh tay ngà non búp đã
Đập rơi bướm phủ phấn gêu đương !

Giở trang thơ cũ còn đôi sắc,
Cả đoạn tình xưa lại hiện theo.
Nhưng phần hương lòng man man trước
Phai cùng với phần bướm yêu yên !

Đã biết tình ta lỡ rụng rồi,
Quen nhau là để sẽ chia phôi !
Thì yêu chi nữa mà lưu luyến ?
Mà tiếc làm chi phần bướm phai ?

JUIN 1939

Thương-Huyền
(Giấc mơ xưa)

Đã nhận được mandat của quý vị sau này vậy xin cảm tạ ông Trần-xuân-Hoàng (Thanh hóa) cô Nguyễn thị-Búp (Bac liên) bà Trần - quới - Tuyền (Bac liên).

Cô Thanh-Loan (Rạch-giá) hạn báo của cô hết 5 - từ 10 - 40.

Cô Lê - Hợp (Ninh - giang) tiền báo của cô Lê-vinh đã

nhận được; mandat của cô Lê-mỹ-Lân số 087 cũng đã nhận được song hạn báo của cô Lan đã hết từ 13 - 11 - 40

Bà Lê-vinh-Song (Tourane) hạn báo mới của bà lại đã hết từ 1er 9 - 40 rồi.

Bà Trần-quới-Thiên (Bac liên). — Đọc thư bà rất cảm động và xin thành thật cảm ơn bà. Mong bà cố động thêm giúp cho.

Ông Thanh (Phổ-mới Gare) Thưa ông chúng tôi nói là hạn báo của ông kể từ 13-9-40 chứ không phải đã hết từ 13-9-40, bây giờ ông trả cho sáu tháng thế là hạn báo của ông đến 13-3-41 mới hết.

T. B. Đ. B.

TRẢ LỜI

tiếng kêu thương

của THU-LINH

(Coi số báo trước)

Tất cả cảm tình và những niềm đau đớn của chúng tôi chia sẻ với cô, bà Thụy-An đã diễn tả trong lời nói đầu về bức thư của cô.

Hỡi cô bạn mà sự đau khổ đã khiến thành người thân yêu của chúng tôi, và chắc của cả các bạn đọc tờ Đán Bà này, Ý tưởng trước nhất của tôi sau khi đọc lá thư cô là muốn biến ngay thành thân May Rủi nhập vào cái máy số số kỳ gẫu nhất đây, để quay cái máy số trúng cái vé số cô mua, cô sẽ thành triệu phú trong một phút là tất cả thảm cảnh của cô sẽ giải quyết sau một giây ! Vàng giắt quyết cái thảm cảnh ấy chỉ có đồng tiền mới đủ thế lực ! Than ôi ! Đồng tiền vừa là tai hại vừa là cứu tinh của đời cô ! Nhưng ngoài sự trúng số ra chẳng lẽ ở đời không có một người giàu nào có thể giúp cô — không phải là nuôi cả một gia đình cô, chắc lòng tự trọng của cô cũng không bao giờ nhận một sự chịu ơn như vậy — một cái vốn để cô buôn bán ư?... Không, cô phải trúng số, cô phải có người giúp. Lòng công bằng, hiền thiện ở thâm tâm con người đời mong ở đấng Thiên-công cho cô một trong hai sự may mắn ấy. Bà mẹ cô là một người trung hậu hiền có, cô cũng có tấm lòng tốt không kém gì mẹ cô. Mẹ con cô đã chịu phong trần, khổ ải ngót mười năm rồi, không lẽ đấng Thiên Công lại còn tàn ác bắt đến lượt cô phải chịu đau khổ trong những cảnh éo le ghê tởm sao ?

Nhưng những sự ước vọng đặt đề vào đấng Thiên Công

lắm khi cũng lâu thực hiện lắm, bởi thế người ta mới nghi ngờ, băn khoăn không hiểu có ông trời công bằng hay không ? Và loài người tuy đủ lực để giúp lẫn nhau mà vẫn sao những khiến cho bao nhiêu người như cô ngậm hờn, nuốt tủi...

Dù cô có hy sinh, chịu tủi nhục, cô bạn ơi ! cô vẫn là một người đáng kính, đáng trọng. Cái lòng trung hậu của cô, cái cao nghĩa của cô, khiến thành thiêng liêng những sự hy sinh của cô. Một sự gì dù dễ tiện đến đâu vì gia đình cô phải làm, sự dễ tiện ấy cũng sẽ biến thành cao thượng.

Mong rằng những ý nghĩ này sẽ an ủi cô một quãng đời truân chuyên khổ não của cô sau này nếu trời và người cũng không tới kịp để giúp cô...

THU-LINH

T. B. — Riêng bà Thụy An và nhân viên tòa soạn cùng ty quản lý vui lòng trích 10% số lương tháng này tặng cô bạn. Đó là tấm lòng thành thực của chúng tôi mong cô bạn đừng từ chối. Chỗ ở cô bạn chúng tôi đã biết. Cô bạn cho chúng tôi biết tên thật để có thể gửi mandat.

BÀ O
THÂN
HOÀN

Thuốc đại bổ thân thể

PHÒNG TÍCH

CON
CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn nóng rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45.

VU DINH TAN

Ấn từ Kim tiền năm 1928

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

duong, Nam-Tân 100 phố Bonnal

Haiphong. Có linh 100 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển tròn.

HỒNG-KHÊ

0\$10 Thối-Nhiệt-Tân

Phát 12 tay

NĂM PHÚT KHỎI NGAY

0\$15 Phất-Lạnh Phất 12 Tay.

Khởi hẳn sốt rét ngã nước.

0\$20 Phấn Foda soa một tí

khởi ngay hơi nách. 1\$00 Sâm-

Nhang Bạch-Bồ Hồng Khê là vua

các thứ thuốc bổ. 0\$25 Thuốc

47 dễ uống và bổ, sau 3 giờ

đã thấy trướng-dương cổ - khi.

0\$50 Tinh-Ngô Giời-Yên Hồng-

Khê, si muốn cai thuốc phiện

cũng phải dùng. Thuốc Lậu

Hồng-Khê số 30 (0\$60) k ổi rút

mọc lậu. Thuốc G ang-Mai Hồng-

Khê số 14 (0\$60) khởi rút nọc

Giang-mai.

Những phương thuốc kể trên,

mày, cam-đoan đúng như vậy

0 Muốn khởi các bệnh và chóng

sinh nở có đủ hạnh phúc cần

phải có sách Gia-Đình Y-Dược và

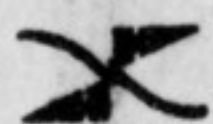
sách Hoa Nguyệt Cẩm-Nang của

nhà thuốc Hồng-Khê 88 phố

Huế Hanoi Đại-lý Hồng Khê các

mọi đều có bán

TRẢ LỜI ĐEP

CÔ THANH HANOI. — Rút 2, 3 cân thì vừa, song đang hồi con gái chớ mong gầy đi lắm. Uống dấm thanh hại vô cùng, cứ theo những phương pháp làm gầy đang trong đàn bà và đừng sốt ruột cần phải kiên gan vài ba tháng mới có kết quả được.

CÔ PH. THÚY Ninh Hoa. — Mầu tango là một mầu tươi quá chỉ hợp với các cô thiếu nữ rất trẻ thôi. Mầu ấy hay mặc vào buổi tối trong các cuộc dạ hội và về tiết hơi lạnh. Nhưng mặc vào tiết nào còn tùy hàng dãy, hay mỏng.

BÀ MARIE QUANG SAIGON — Chỗ sần mà ở nơi chân ấy bà nên nghĩ là tại máu, nên đi coi một bác-sỹ chuyên trị bệnh ngoài da, thuốc men sẽ chắc chắn hơn.

Tay nôi gân nên giữ đừng buông tay xuống lâu quá và đừng mặc tay áo chật. Ngày ngày thoa nân từ ngoài ngón tay trở vào bằng nước chanh quả.

CÔ HOÀNG HUI. — Tôi cũng xức huile de ricin vào lòng nheo như cô vậy mà không hề bị vẩy vào mắt bao giờ. Cô lấy một cái tấm quần chút bông thật chặt nhúng vào dầu

rồi khi quẹt lên từ trong mắt trở ra đầu lòng nheo quẹt cong cong lên cho lòng mày uốn vòng. Huile de ricin vào mắt vô hại nhưng đừng để cho vào thì tốt hơn.

Mùa nào cũng nên tập thể thao ở chỗ thoáng khí miễn đừng có gió lùa. Hít hơi lạnh vào phổi nếu phổi yếu có khi sinh ho, song cứ mở rộng cửa buồng đừng đứng chỗ ngọn gió mà tập thì không sao.

Lỗ mũi có mồ hôi nhờn cô nên rửa bằng nước có pha borate de soude hay phèn chua. Rửa bằng xà phòng tốt lấy bàn chải mềm chải kỹ. Đừng đánh Crème vào mũi nên dùng một thứ lait thay kem,

BÀ HỒNG THANH, THANH HÓA. — Tập thể thao, vận động là những phương pháp chắc chắn nhất để làm gầy, song cần phải kiên tâm lắm lắm sáu tháng một năm mới có kết quả. Dậy sớm, ngủ trễ đừng ăn đồ mỡ, đồ ngọt và những hoa quả nhiều bột như khoai tây, chuối. Ăn nhiều rau, nhất là cải bắp và rau cải cà rốt. Chớ bao giờ ăn no quá. Cô xem thì giờ ăn uống ở số báo Đàn-bà từ số 50 đến 60.

Con tôi đâu

(Tiếp theo trang 7)

— Anh Quỳnh. Tôi phải nói thật với anh rằng lương tâm nhà nghề của tôi bắt tôi phải cứu sống đứa bé, nhưng ..

— Nhưng sao?...

— Nhưng chị ấy trông thấy con thế, lại đương có bệnh đau tim, chị ấy sẽ chết tức khắc. Bác sỹ thử dài nói một mình: «Tôi nghiệp thảng nhỏ, nó sẽ là cái mồ chôn mẹ nó.

Cô Bình chạy tới.

— Bầm quan, bà nhất định đòi đứa nhỏ.

— Bảo tôi đương.., Bảo bà phải nằm im... Anh Quỳnh anh nghĩ thế nào. Tôi không

có quyền giết con anh, mà cũng không có quyền giết vợ anh.

Ông Quỳnh khóc đỏ cả mắt, sau nức nở trả lời:

— Thôi anh để tôi... để tôi giết con...

— Đành vậy...

Tiếng ở phía nhà ngoài vẫn làm rầm « Nam vô quan thế âm bồ tát, đại từ, đại bi cứu khổ cứu nạn... boong.

Tiếng ở trong phòng bên:

— Minh ơi, đem con vào cho em; con tôi đâu... vào đây.

Người chép truyện

cô Trinh

1) Tục ở xứ Bắc rất thịnh hành ở thôn quê, hễ vợ đau lâu chưa đẻ thì chồng phải leo lên cây cau để cho vợ mau đẻ.

NÊN BIẾT:

Cửu Long Hoàn

Một thứ thuốc được phổ-thông nhất ở Đông dương

Cửu-Long-Hoàn là một bảo-được phát hành bởi một nhà thuốc Võ-dinh-Dần ở Cholon (Nam-Kỳ) sáng lập gần 20 năm được tin dùng nhất ở xứ mình.

Các cụ hơi thấy mệt, kém ngủ, mất ăn là phải dùng một hoàn Cửu-Long.

Những người gầy gò mất mát huyết, phải nhờ Cửu long mới thấy mau lại sức.

Các thanh niên nam nữ vì làm việc nhiều mà mất sức con người phải xanh xao, trí hóa phải mờ mịt, họ khuyên nhau phải uống vài ngày thuốc Cửu-Long.

Các tiểu thư, thiếu phụ muốn nhan sắc được tươi trẻ, muốn khí huyết được hồng hào nếu không nhờ đến thuốc Cửu-Long thì không biết còn nhờ thuốc nào hơn nữa.

Thậm chí những người ngồi lâu đánh bài mệt nhọc, có chuyện đi xa, thức đêm cũng đều phải dùng một hoàn Cửu-Long mới tẩy lại sức khỏe mau chóng trong mấy phút.

Người ta đã thường nói:

Muốn sống phải nhờ cơm.

Muốn có sức khỏe phải nhờ

CỬU LONG HOÀN

Đừng làm tổng phát hành cho toàn hạt: Bắc-Kỳ, Ai-Lao và Thanh-Hóa, Nghệ-An, Hà-Tĩnh là bằng;

VẠN-HOÀ

Số 8 phố Hàng Ngang, Hanoi

Các thương gia xa gần muốn giữ bản Cửu-Long-Hoàn và các thứ thuốc Võ-dinh-Dần, Phục-Hưng xin bởi hãng VẠN HÓA — Hanoi.

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

tôi. Tôi viết thư xin chồng tôi cho tôi ly dị nhưng chồng tôi không thèm trả lời. Muốn đồng con ra đi, lại sợ người ta vu cho điều bất chính. Đang đau khổ, thì ở cùng tỉnh tôi có một viên chức góa vợ, biết cảnh tôi, viết thư cho tôi xin chấp nối mối duyên thừa. Tôi ngại lắm, không trả lời ông ta cái thư nào. Thú thực tôi vẫn yêu nhà tôi lắm và thương con nữa. Ý tôi chỉ muốn đi tu. **Tám Loan**

TRA LỜI— Bà vẫn còn hi vọng một sự tái hợp êm ấm với chồng ở chỗ bà viết thư năm lần bảy lượt xin chồng cho ly dị mà chồng không trả lời. Nếu quả đã hết thương bà, chỉ coi bà là cái gai mắt cho mối tình mới của ông, thì được bà thuận ý xin ly dị trước, ông không cầu gì hơn là làm theo ý bà cho ông được tự do với người mới. Cái cuộc nhân duyên tương gần sụp đổ của bà còn một cái cột chống vững trãi nữa ấy là lòng bà còn tha thiết yêu ông và thương tưởng đến đứa con. Vậy khi mà cái lòng yêu chồng chưa tan rã, khi mà người chồng chưa nói ra tiếng ly dị trước với bà thì

ĐAU - TIM

Người đau tim, thì thường hay hơi hợp trong ngực, trái tim nhẩy mạnh, không ra tiếng khua động, hoặc làm như tưởng sợ sệt, hay đổ mồ hôi, hay xây xẩm mặt mày, hay quên hay lãng trí, đêm ngủ không thảng giấc, hay giật mình, ăn không biết ngon.

Cách điều trị — Tối đi ngủ uống 1 hoàn HÍ DI NINH THẦN HOÀN số 24, với nước nóng, uống hết hộp thấy bớt nhiều trường phục, hết dứt mà lại ăn ngủ biết ngon trong mạch mạnh khỏe, tinh táo tinh thần. Đón ông đón bà đều dùng đặng.

Giá mỗi hộp 0\$80 có bán tại Chi cuộc Saigon : 229 Rue d'Espagne, Hanoi : 86, rue du Coton Nhà thuốc **VÕ-VĂN-VÂN**

THUĐAUMOT

bà vẫn còn hy vọng... chỉ giận nhà chồng bà giá lúc này càng yêu thương bà hơn, an ủi bà, thì dám chắc không bao giờ một sự chia rẽ có thể xảy ra. — Ấy là nói bà có thể chịu đựng cho ông lập hai gia đình, hay chờ đợi cho cuộc nhân duyên bất chánh của người đàn bà kia ới ông một ngày sẽ tan rã, mặc dầu đứa con họ để với nhau cũng không gln giữ nổi —

Còn về chuyện cầu hôn của viên chức nọ, bà cũng chớ lãnh đạm hoặc tha thiết nghĩ đến lắm. Tôi phải khuyên bà «nước đôi» như thế là vì rằng có thể người chồng của bà tuy không tính chuyện ly dị với bà — sự bỏ lửng đau khổ hơn là sự chia rẽ hẳn — khiến bà suốt đời có chồng mà vẫn cô độc thì thà bà cương quyết đòi ly dị còn hơn. Tuổi bà chưa đến ba mươi, chưa phải là cái tuổi lãnh hẳn cuộc đời, còn là cái tuổi có thể lập lại cuộc đời được. Nếu mối tình của viên chức nọ là chân thực thì đó chẳng là nơi bà an ủi được cuộc tình duyên lỡ dở trước, tái tạo cái hạnh phúc về sau sao?

Bà chớ nên tha thiết nghĩ đến lắm là sợ rằng viên chức nọ có ý lợi dụng cái cảnh rối loạn tâm thần của bà để mưu với bà một cuộc nhân duyên mỏng manh chẳng! Đã ly dị chồng để mà chịu một người đàn ông nữa phụ bạc thực không còn gì tủi nhục hơn.

Trong cảnh của bà bây giờ bà cần phải bình tĩnh, sáng suốt lắm, chỉ có bà là người trong cuộc mới dò xét được cái tình thế để mà định lấy một bề ăn ở. Dù đau khổ bà cũng vẫn phải can đảm tự chủ lấy tình thế, và sự hành động của mình, chớ nên nao động tinh thần quá, hành động hấp tấp khiến về sau hối không kịp. Bà chớ nên ôm con bỏ nhà chồng đi, như thế bà sẽ mang lỗi với pháp luật, nhà chồng của bà có thể vin vào có ấy xin ly dị bà, và pháp luật xử thì phần lỗi về phần bà chịu cả.

THU-LINH

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

BỆNH HO - LAO BỆNH BẠCH-ĐÁI

Ông và bà đốc Trịnh-văn-Hào xin thành-thật giới thiệu với đồng bào phương thuốc bí-truyền của ông bà để lại đã cứu cả vạn bệnh nhơn trong Nam.

1) Thuốc ho lao cụ Trịnh-văn-Hào trị ho lao tồa, ho ra máu, ho đàm có khi bị hành nóng lạnh, đã uống đủ thuốc Tây, Tàu không mạnh dùng thuốc này dứt tuyệt. Có 2 thứ 5\$00 và 3\$00.

2.) Thuốc bạch đái tử cung. Bệnh uống đủ thuốc không hết, thân gầy ốm, hư huyết, kinh nguyệt không đều, mắt xanh. Thuốc này cam-đoan uống vào hết liền. Giá 5\$ và 3\$20. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông **TRỊNH-VĂN-HÀO** Directeur Ecole Villa n° 110 Rue Vassoigne Tân Định Saigon, trong 3 ngày có thuốc

XUỞNG DỆT NGỌC-DUNG HÀ-ĐÔNG

Bản xưởng nhận được rất nhiều thư của các quý khách Trung Nam Bắc viết về lấy mẫu hời giá và mua hàng nội hóa của bản xưởng dệt ra. Vì tơ càng ngày càng cao bản xưởng không dệt sâu được nhiều hàng như trước, cho nên chậm trễ phụ thư các quý khách xa gần, vậy có lời xin lỗi quý khách. Sau xin thưa các quý khách biết rằng từ nay ngài nào muốn dùng hàng nội hóa của chúng tôi xin gửi giấy đặt hàng (comande) có kèm một phần tiền đặt, còn sau thì gửi theo lời lĩnh hóa giao ngân. Giá hàng không định trước được. vì thời giá tơ cao hạ bất thường, khi nào lấy xem mẫu hàng và đặt hàng chúng tôi mới định giá nhất định được. Xin các quý khách lưu ý.

Thư từ hỏi giá và lấy mẫu hàng xin kèm tem trả lời.

Kính bạch

Xưởng dệt NGỌC-DUNG
N° 32, Négrier — Hà-Đông
(Trước xe điện đỏ)

MUỐN CHO TRẺ EM CÓ ÓC THIÊN VỀ
KỸ-NGHỆ, HÃY CHO CHÚNG ĐỌC :

KỸ-NGHỆ

Bắt đầu từ 1er Janvier 1941, sẽ ra 2 Kỳ mỗi tháng và sẽ có Phần Nhi-Đồng với những mục : Tô mò — Khoa-Học thưởng thức — Hãy tập chế lấy — Mỗi số 0\$10 — Một năm (24 số) 2\$40 — Mua cả năm giá tiền trước, cuối năm sẽ được sách biếu

THƯ VÀ MANDAT :

Monsieur le Directeur du Kỹ-Nghệ
Ecole Pratique d'Industrie — Hanoi

NHÀ IN VÂN-ĐU' C

83 RUE DES PIPES, HANOI — TÉLÉPHONE : 904

Gần nhà chiếu-bóng Olympia

nhận in đủ các

SỔ, SÁCH BẢO-CHÍ

**Công việc nhanh, đẹp, giá hạ hơn các
nơi vì đã trừ được rất nhiều giấy. Các
ngài cứ in thử một lần ! Các ngài sẽ
là khách hàng của chúng tôi mãi mãi**

SUỐT TRONG BỐN MÙA, BẤT CỬ LÚC NÀO

THÔI-NHIỆT-TÁN ĐẠI QUANG

Vấn là một thứ thuốc trị bệnh
cảm, bệnh sốt hay hơn hết. Nếu
ngài thấy bị cảm, ngáy ngất nóng
sốt, nhức đầu, chóng mặt, sổ mũi,
đau xương, đau mình ; ngài nên
uống ngay một gói thuốc này, chỉ
trong 5, 10 phút sẽ khỏi hẳn như
người vô bệnh. Muốn tỉnh thần

khoan khoái, nên xoa thêm chút dầu ĐẠI-QUANG
thì càng tốt lắm. Nhưng bao giờ cũng phải nài cho
được chữ ĐẠI-QUANG và nhãn hình CON BƯỚM
mới là thuốc chính hiệu.

Vì bao giờ cũng có nhiều kẻ gian thường làm
thuốc giả đem bán khắp mọi nơi để lừa người kiếm
lời ; nếu vô ý sẽ bị lầm ngay. Vậy xin các ngài
mua thuốc nên cẩn thận.

ĐẠI-QUANG DƯỢC-PHÒNG
28, Phố Hàng Ngang HANOI — Tél. 805

Centre Médical de Hanoi

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Bd Henri-d'Orléans — Tél. : 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

(Rayon X. traitement électrique)

Chambres pour malades avec tout confort